

Milzīgs tautas pieplūdums

Sestdienā...

Jautrite Groma

Tādu cilvēku daudzumu kā Nedzirdīgo dienas sestdienā «Ritausmā» neatceros redzējusi daudzus jo daudzus gadus! Laikam tas laiks, kad katrs rušinājās tikai pa savu māju, ir pāri un mūsu cilvēkiem atkal ir interesanti sa-

Acīmredzot, mūsu cilvēki pieraduši pie tā, ka karnevālam jābūt februāri. Varbūt nākošgad jau masku būs vairāk. Šoreiz drosmigos maskotos dārzenu, rudens ziedu un zālu dāmu tēlos bija iejutušas Monika Rublovska, Veronika Čvetkova, Olga Anufrijeva un Rasma Kurēna.

Apskatāmi bija arī nedzirdīgo bērnudārza audzēk-

tikties un parunāties savā starpā. To apliecinā arī milzīgais tautas pieplūdums Vērmanes dārzā. To bija patikami redzēt. Bet nu par minēto sestdienu, 26. septembrī «Ritausmā». Lielu interesi izraisīja «Dārzkopja galds». Maija Pūce un Harijs Rencis bija atnesuši savus burkānus. Visiem bija liels pārsteigums — kā tādi milzeni vispār var iz-augt. Hūnu pāris no Tukuma atveda savus skaistos tomātus un kartupeļus. Olga Anufrijeva un Pēteris Ugārs izcēlās ar savu izdomu — demon-strejot no saknēm veidotās figūras. Vitas Kamares veidotā sauso augu kompozīcija vēl joprojām ir redzama pie mums «Ritausmā». Rasma Kurēna un Monika Rublovska rādīja kompozīcijas no zariem, zaļumiem un ziekiem. Arī «Ritausmas» darbinieki, kuriem ir dārzi, nepalika kaunā. Sekretāre Irēna lepojās ar kārdinošiem tomātiem, tomēr vislielāko interesi apmeklētājos izsauca grāmatvedes Santas grozinš ar skaistām sarkanām zemeņem. Varu vēlreiz apliecināt — tās bija istas zemes, loti garšīgas.

Bija izsludināts arī rudens karnevāls, kurā šoreiz gan piedalījās tikai 4 maskas.

nu zīmējumi, kurus atnesa audzinātāja Māra Platace, kā arī fotogrāfijas Marinas Arjomovas un Valda Kraukla izpildījumā.

Paldies Dievam, lietus neļija un drāmas ansamblis zaļajā plaviņā varēja rādīt savu lugu. Tie, kas pavasarī uzvedumu neredzēja, nu varēja papriecāties par aktieru veikumu.

Skatītāju tiešām bija daudz, tie, kas vēlējās rotātāties un minēt mīklas, varēja izpriecāties Monikas un Anželikas virsvadībā.

Pēc šī pasākuma secināju vienu svarīgu faktu — ja arī turpmāk būs tāds cilvēku pieplūdums pasākumos, mūsu nama zāle ir par mazu, lai visus uzņemtu, jo sevišķi uz vakarpusi, kad uz atpūtas vakaru sanāca jaunieši.

Un tas nekas, ja bija liela drūzma, tas nekas, ja gadījās pa sīkam konfliktam, jo kopumā viss bija labi, kaut arī vienmēr jau var gribēt vēl kaut ko. Bet būs atkal citi gadi un citas Nedzirdīgo dienas...

Lai tik mums būtu gribēšana sanākt kopā!!! ♦

Attēlā pa labi: Ventspilnieki sava iznāciena noslēgumā Vērmaniša estrādē.

Svētdienā...

Ilze Kopmane

Šajā pēdējā septembra svētdienā laiks mūs gandrīz vienmēr iutinājis: ja arī Saulīte nespīd, lietus tomēr nelis un sals nestindzina. Tā arī šoreiz — tie, kas savilkā siltus džemperus un biezus jakas, itin mierīgi varēja aizvadīt trīs stundas jaukājā parkā pašā Rīgas centrā, vērojot par godu Nedzirdīgo dienai sagatavoto koncertprogrammu.

Diena bija izdevusies, un to pašu pilnā mērā var teikt arī par pasākumu. To atklāja LNS prezidents, uzrunājot vairāk nekā pus-tūkstoti ieradušos biedru no visas Latvijas. Viņš teica, ka šo dienu Latvijas nedzirdīgie atzīmē kopā ar visas pasaules nedzirdīgajiem cilvēkiem, aicināja atlīkt malā ik-dienas rūpes, lautiņi atpūtai un tikšanās priekam.

Sekoja LNS pašdarbnieku koncerts, kas prieceja ar vienota uzveduma iespaidu, nevis atsevišķu biedrību uzstāšanos. Tas lielā mērā arī programmas vadītājas V.Šabertes noplīns. Vizuāli veiksmīga (priekš skatītājiem) bija arī aktieru pakāpeniska grupēšanās vienā skatuves malā pēc tam, kad viņu priekšnesums beidzās. Varbūt tas bija grūtāk pirmajiem (valmieriešiem u.c.), kuru iznācienu no fināla šķīra vismaz pāris stundas. Nostāvēt uz skatuves plānā tērpā, saltumā diezgan nekustīgi — to var saukt par zināmu varonību. Bet ko gan reizēm nedara mākslas labā!

Uz skatuves notiekošo visi aptaujātie vērtēja visnotāl sajūsmīgi. To vidū gan rīdzinieki, gan daudzi reģionu biedri. Jauki, ka bija ieradušies arī dzirdīgie, tagadējie un bijušie LNS sistēmas darbinieki ar ģimenēm, skolotājas no Rīgas

skolas atvedušas savus audzēkņus, arī garāmgājēji, neviļus piestājuši, tā arī palika līdz pašām beigām. O.Sīles kundze no Elizabetes ielas bija vērojusi notiekošo pa dzīvokļa logu, un tas līcīs tik interesanti, ka steigšus posusies uz parku. Dz.Vadauksts parkā nāk spēlēt dambreti ar nedzirdīgajiem un patikami pārsteigts komentēja redzēto, ka kaut ko tādu gan neesot gaidījis, pat ne iedomājies! Bet vairākas kundžītes klusi sprieda, ka tie uz skatuves nu gan nevarot būt nedzirdīgie...

Seit minēts tikai tas, kāda bija dzīrīgo reakcija. Un šīs dienas pasākumi arī pasaule vērsti uz to, lai nedzirdīgie plašākai sabiedrībai pieteiku savu eksistenci — un ne tikai, arī problēmas, kas šoreiz izpalika. Nekas netika pieprasīts, nevienu nekritizēja, neaicināja protestēt vai cīnīties. Šoreiz cilvēki atpūtās. Tikās veci draugi, iepazinās jauni. Tas notika ļoti aktīvi, diemžēl jau koncerta laikā. Tā dažam labam paslīdēja garām kaut kas jauks un skaists, kas risinājās uz skatuves.

Nobeigumā lielā pašdarbnieku saime ar savu «diriģentu» — prezidentu A.Pavlinu priekšā izpildīja nedzīrīgā dzejnieka Rietekļa dziesmu «Še, kur līgo priežu meži». Aizkustinošs brīdis, it īpaši, kad visa publīka cēlās kājas un dziedāja līdzi.

Bet pēc svētkiem sanāca pasākuma orgkomiteja, lai pārrunātu, kas izdevies vairāk vai mazāk. Un jau tūlīt pat dzima ieceres nākamajai Nedzirdīgo dienai. Turpat, bet savādāk.

«Ja cilvēki nāk, ja viņiem tas patik un ir vajadzīgs, nav ko prātot — būt vai nebūt. Ir jāstrādā, jāorganizē, lai notiek!» — tā LNS prezidents secināja, visu apkopojot. ♦

Vērmanes dārzā

Mirdza Ozoliņa

27. septembra rītā kāpu vilciņā, lai brauktu uz Rigu, uz Vērmanes dārzu, uz nedzīrīgo pasākumu «No malīnu malīnām». Sen neesmu bijusi tādā sarīkojumā un nu reiz esmu tur, un sēžu starp sev līdzīgajiem. Manas acis vērstas tikai uz skatuves pusī, jo braucu priečāties līdzi saviem «brāļiem un māsām» par viņu panākumiem mākslā. Uz skatuves mijas kolektīvi viens pēc otra. Te dzied, te dejo, te rāda mums mazas ainiņas no parastās dzives. Esmu paņēmusi līdzi no dārza rozi, ko biju nodomājusi piešķirt tam dalībniekam, kas man iepatikses vislabāk.

Skatos un vērtēju sevi katra sniegumu uz skatuves. Ik solis, ik žests vietā. Liekas, ka uz skatuves sakāpuši nevis nedzīrīgie, bet dzīrīgie. Tikai mūzika skan skaļāk, bet sniegums vietām pat labāks kā dzīrīgajiem. Tā skatos un priečājos, acis nenovērsusi no skatuves.

Turpreti daudzi pasākuma apmeklētāji gan nebija šurp nākuši priečāties par mūsu mākslinieku sniegumu. Tiklidz pamanīja kādu pazīstamu seju, tā tūlīt sākās sarunas savā valodīnā, skatuvei acis nepievēršot. Un tā tas turpinājās gandrīz visu pasākuma laiku. Varbūt vajadzētu aizrādīt? Varbūt šiem cilvēkiem dzīvē vienīgais prieks satikt sev līdzīgos cilvēkus? Tikai tādam nolūkam būtu jāpameklē tikšanās vieta citur. Mūsu mākslinieki, viņu vadītāji veltījuši daudz laika un energijas šāda pasākuma tapšanai. Vajadzētu atzinīgi novērtēt viņu darbu, bet te — necieņa. Skatījos un savās domās maldījos kā maldu mežā. Bērnam varētu aizrādīt, bet pieaugušam?

Beidzot neticēju pati savām acīm — uz skatuves uzlidoja «gaiši zils taurenītis» un «lidu, lidu» līdinājās pa to. Viegli, viegli... Mana roka tēvra rozi, un steidzīgos tuvāk skatuvei. Bet «taurenīti» jau ar rozi nenokert. Atradu to gērbtuvē jau mainām savu gaishi zilo tērpu pret dzeltenu un atkal uz skatuves... Un nedzīrīga. Tas bija brīnums.

Vispār viiss pasākums bija jauks un pierādīja, ka arī nedzīrīgie spēj to pašu, ko dzīrīgie, tikai veltot savam valaspriekam lielāku darbu.

Turpat dārzā starp kokiem manāma jaunā celtne «Vernīsāža», bet te uz skatuves tāds latvisks pasākuma nosaukums — «No malīnu malīnām». Šī nosaukuma autoram gribas paldies teikt.

Vielielāko, viissrsnīgāko paldies gan jāsaka šī pasākuma scenārija autoriem, rīkotājiem un dalībniekiem. Domāju, ka lielākā daļa skatītāju vēlētos to pašu, ko es — lai nākamgad atkal izdots tikpat labs pasākums par prieku mums visiem! ♦